

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 2.

Ljubljana, 1. februarja 1910.

XVIII. tečaj.

Snežen mož.

„Stoj, pred hišo, mož sneženi,
naj te brije mraz!

Metlo — na! — le primi v roko,
da boš stražil nas!

Ako kdo ponoči pride,
údri ga z metlo,
da odbežal vzdihovaje
čez poljane bo . . .“

Očka so zaprlí vrata,
Tonček šel je spat
v živi nadi, da ne drzne
se nihče do vrat.

Skozi okence posveti
solnce drugi dan.
Tonček brž hiti iz izbe
malko še zaspan.

Južen vetrec ga pozdravi
in zaveje mu v obraz,
Tonček se pa čudi, — čudi —,
kje je mož in mraz.

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Ignacij. O sv. Ignaciju, ki je bil prvi jezuit, začetnik jezuitov, ste gotovo že kaj slišali. Živel je pa še 15 sto let poprej neki drugi svetnik, ki mu je bilo tudi ime Ignacij in je bil zelo imeniten in slaven mož.

Ko je Jezus po svoji domači deželi hodil okrog in učil, je bil Ignacij še majhen deček. Nekega dne so se apostoli prepirali, kateri bode večji v nebeškem kraljestvu. Jezus pa pokliče blizu stoječega otročiča in ga postavi mednje ter reče: „Ako se ne izpokorite in ne boste kot ta-le otrok, ne pojdete v nebeško kraljestvo. Kdor je ponižen kot ta otrok, bo največji v nebeškem kraljestvu.“ In ta srečni otročiček, ki ga je Jezus postavil apostolom za zgled, je bil sv. Ignacij, čigar god se obhaja 1. februarja. O, gotovo ni mogel nikdar več pozabiti tega srečnega trenutka, ko je kot malo dete tako blizo zrl v premilo obličje našega Gospoda.

Po Kristusovem vnebohodu je veliko občeval z apostoli. Zlasti mu je bil učitelj sv. Janez evangelist, ki ga je zvesto posnemal sveti mladenič. Ko je odrasel, je bil posvečen v mašnika in tudi v škofa. Izročena mu je bila škofija v Antiohiji, kjer je bil prvi škof prvak apostolov, sv. Peter. V tem mestu so se verniki najprej imenovali kristjani. Štirideset let je srečno vladal svojo škofijo. Prisrčna je bila ljubezen med višjim pastirjem in dobrimi ovčicami. Takrat še ni bilo veliko kristjanov, a ti, ki so bili, so bili izvrstni. Zapisano je o njih hvalno izpričevalo: „Kolikor vernikov, toliko svetnikov!“

Prihrulo pa je hudo preganjanje kristjanov, že tretje v rimskem cesarstvu. Najhujše zadene škofa. Obsodba se glasi: „Vojaki naj Ignacija odpeljejo v Rim, da bo divjim zverem v hrano in ljudstvu v razveseljevanje.“

Dolgo in silno mučno je bilo potovanje po morju in po suhem. Uklenjenega škofa je stražilo 10

vojakov, ki so se zelo surovo obnašali. Tolažba pa sta bila svetemu mučencu dva spremljevalca dijakona in pa kristjani, ki so povsod, kjer se je ladja ustavila, hiteli pozdravljat in ga prosit blagoslova. Posebno prisrčen je bil obisk pri nekdanjem součencu škofu Políkarpu v Smírni. Jokaje so povsod poslušali verníki zadnje nauke vzvišenega mučenca. Da bi pa izkoristil še zadnje trenutke, je napisal v razne kraje sedem listov, ki so še zdaj dragocen spomin mišljenja in življenja iz prvih časov krščanstva.

V Rimu odvedejo Ignacija v gledališče Kolosej. Svetnik poklekne in moli z razprtími rokami. Divje izstradane zveri planejo iz zaprtíje — v malo trenutkih je dokončan slavni boj — osemdesetletni starček izroči svojo sveto dušo Jezusu, ki ga je nekda j objemal in blagoslavljal kot malega dečka.

* * *

Sv. Apolonija je živel a ob času preganjanja v Aleksandriji v Afriki in je bila hči premožnih staršev. Pa posvetno bogastvo je ni mikalo, skrbela je le za dušno lepoto. Ker je bila v bogoljubnosti popolnoma utrjena, je ostala stanovitna tudi ob najhujšem preganjanju.

Sodnik ji zapove, naj se odpove sv. veri. Apolonija junaško odgovori: „Raje umreti kot grešiti!“ In ko jo silijo, naj prekolne Boga, odvrne: „Dokler živim, bom hvalila in slavila svojega Boga.“ Te besede tako zelo razjeze mučitelje da jo po čeljustih bijejo in s kleščami poru jejo vse zobe. Ko je pa še ne umore take muke, jo sežgo na grmadi.

Slika še kot devica, ki drži v roki klešče, včasih tudi zob.

Zapomni si dvojen nauk: Kadar te zobje hudo bole, se spomni bolečin sv. Apolonije in bodi potrpežljiv; smeš jo pa tudi prositi za pomoč, ker je posebna pomočnica zoper zobobol.

* * *

Sv. Evlalija je zlasti zato posebno sloveča med mučenicami, ker je bila mučena že v nežni dobi, stara šele 12 let, in zato, ker je morala prestati nenavadno veliko hudih muk.

Dasi še tako mlada, je imela vendar toliko poguma, da je šla naravnost k oblastniku Dacijanu, ki je takrat (leta 304.) preganjal kristjane na Španskem, ter mu očitala njegovo nečloveško ravnanje. Oblastnik jo hoče izlepa pridobiti in pregovoriti, da bi darovala malikom; a mlada junakinja se ne dá pregovoriti. Potlej pa jo ukaže pretepati z bičem in grčavimi palicami; na tezavnico jo zapove dejati, žgati jo ob straneh in z železnimi grebeni trgati meso z nje; odstrižejo ji lase in jo zasramovaje vlačijo po mestu. Evlalija vse voljno trpi in hvali Boga. Slednjič zakurijo okrog nje. Vroči plameni jo obdajajo in segajo že čez glavo. Evlalija odpira usta in vleče plamene vase, ker srčno želi, da bi bila že skoro združena s svojim Zveličarjem v nebesih. Tudi s križem so jo mučili. Zato ima na sliki tudi križ poleg sebe.

Prošnja božjega Deteta.

Neko božično noč je sv. Jeronim molil v Betlehamski votlini, kjer je bil rojen naš Gospod Jezus Kristus. Zamaknjen v sveto molitev je zaslišal sladki glas Jezusov:

„Kaj mi boš dal, Jeronim, za moj rojstni dan?“

„O božje Dete, saj veš, da sem zate zapustil vse, vse: papežev dvor, — vso bliščobo rimskega mesta, radosti bogastva... In zdaj ti darujem svoj um, svoje srce, svoje misli, svoje življenje, vse je tvoje; kaj bi ti še mogel dati, saj nimam nič več!“ ...

„Jeronim, nekaj je še v tebi, kar si pozabil, in to hočem.“

„Toda, božje Dete, ljubezen moje ljubezni, življenje mojega življenja, jeli res še kaj v meni, kar bi ti mogel dati? Ali bi mogel biti dovolj nesrečen, da bi še kaj zase pridržal? Povej mi, o Jezus, kaj pa ti morem še dati?“

Nato nastane molk, in čez nekaj trenutkov zasliši sv. Jeronim glas božjega Deteta:

„Jeronim, daj mi svoje grehe!“

„Moje grehe! Trikrat sveti Bog, kaj pa hočeš z mojimi grehi?“

„Daj mi jih vse, da ti jih vse odpustim.“

In srce svetega starčka se je topilo v solzah sreče in ljubezni.

(Paillettes d'or.)

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

Mačkova in Okroglova hiša stojita vstric na samseni — in sicer ob poti, ki pelje v hribe. Pred Okroglovo hišo se dolži vrt, kjer se igrajo in kratkočasijo Okroglova Anica, Jožek in Mačkov Janez.

Pri Okroglovih imajo v hlevu kobilu. No, in to kobilu napaja navadno desetletni Jožek, pomaga mu pa Mačkov Janez. Čisto v navado je že prišlo, da prileti Janez vsak dan po kosilu k Okroglovim. — „Ali si že napojl kobilu, Jožek?“ — je njegovo prvo vprašanje, ko stopi v sobo. In kako je vesel, če mu Jožek odkima, da kobilu še ni napojena. — „Pa jo grem jaz napojit,“ dé tedaj Janez, in še preden izpregovori, je že v hlevu in odvezuje krotko Seko. Ko jo odveže, stopi v žleb, udari po kobili, da nagne glavo. Tedaj pa Janez skoči nanjo in se je trdno prime za grivo.

„Hi — hi, trap — trap,“ kriči Janez nad Seko, ponosno jahajoč proti napajališču. Do tja je namreč par streljajev. Ko se Seka napije sveže, čiste vode, pa hajdi hitro domov. Parkrat jo udari Janez z roko po vratu in sune z nogo po plečih. Seka pa leti

dokaj hitro. V hlevu jo spet priveže in stopi nazaj k Okroglovim v hišo.

„Jožek, ali si videl, kako znam jezdit?“ se pohvali Janez pred vsemi.

„Fant, ti jo boš izkupil! Ne poznaš konja. Naša Seka je krotka žival, a vendar se ti zna kaj pripetiti, če boš tako drzen z njo. Pazi, ti rečem, in nikar je ne drvi, če ni potreba,“ posvare Okroglov oče Mačkovega fantka. Janez sicer malo zardi; ne odgovori ničesar — a drugi dan je že zopet stari drznež.

* * *

Nič več ne hodi popraševat Mačkov Janez k Okroglovim, če je kobila že napojena. Zastonj se ozira Jožek in drugi Okroglovi proti vratom, kdaj bo vstopil. Janeza ni več k njm. Potrpite, da vam povem, kaj ga je odvrnilo.

Ni dolgo tega, ko je Janez spet podil Okroglovo Seko z napajališča. Tedaj pa pridirja v divjem diru iz vasi Štempiharjev konj, ki se je splašil hlapcu, ko ga je izpregal. Okroglova Seka se ga ustraši in odskoči v stran, ker je tako nenadno prihitel mimo nje, da ga skoro ni čutila. Ta Sekin skok pa je vrgel Janeza na tla. Padel je na kamenito cesto in se pobil po glavi. Sreča je še bila, da ga ni pohodil Štempiharjev konj. Seka jo je udrila za konjem, a se je pred domačo hišo ustavila in stopila v hlev. Okroglovim se je čudno zdelo, da ni bilo z njo Janeza. Šele drugi dan so izvedeli, ko je hodil Janez z obvezano glavo in tožil Okroglovemu Jožku, kako močno se je udaril. Tistega mu Jožek ni rekel, da je to prav; pač pa ga je spomnil na svarilo očetovo ter mu h koncu pristavil: „Vidiš, Janez, jaz pa ne padem, ker ne preganjam kobile kot ti. To ti rečem, Janez, kdor ne uboga, ga tepe nadloga.“

Vukovoj.

Slavčkova rana.

Tistega dopoldne je bil Kožuhov Slavko nemiren in razposajen. Venomer je letal okrog vogala domače hiše in nagajal zdaj svoji sestrici Urški, zdaj zopet sosedovemu Tinčetu. Kar ni ga bilo moči ugnati, tega razposajenca. Mati so se parkrat oglasili iz hiše in ga pokregali, pa ni nič zaleglo Kožuhovemu Slavkotu.

„Slavko, jaz ti nekaj povem, pa ne smeš nikomur povedati, veš, nikomur,“ je nagovoril po daljšem odmoru Pljunov Tinče Slavkota. „Z mano pojdi,“ nadaljuje Tinče in ti bom pokazal. Streljala bova, veš, Slavko! Pa tiho bodi in ne zini o tem nobene besede ne pri vas doma, pa tudi pri nas molči o tem. „Laborbar“ sem vzel našemu očetu iz omare. Skril sem ga pod posteljo. Zdajle grem ponj. Pet krogel je notri. Videl sem jih natanko.

„Kââj — streljala bova? — Ha, kot vojaki, kadar gredo v boj, kajne Tinče!“

Pa sta izginila z dvorišča Kožuhove hiše, jo zavila za vogalom in naravnost na Pljunov vrt. Tinče je smuknil v hišo, Slavko ga je pa počakal na vrtu. Kmalu se je vrnil Tinče z orožjem v roki.

„Daj meni, bom jaz poizkusil,“ sili vanj Slavko.

„Na, pa poizkusi; a pazi, da si česa ne narediš!“

Slavko je zgrabil z levo roko pištolo, z desno pa napel petelina, a v tistem trenutku se je obenem izprožilo.

Da bi ga bili vi videli Kožuhovega Slavkota, kako se je skremžil, ko je počila pištola in sfrčala krogla skozi — palec njegove desne roke. Kot ranjen lev je zavpil v silni bolečini, in debele solze so mu orosile lica. Pa tudi Tinče se je prestrašil, skočil je k njemu in ga izpraševal: „Kaj pa je, kaj pa je?“ — Pa se je pocedila kri iz Slavčkovega palca, in rana se je odprla. Kri je tekla kar curkoma. Pištola je ležala na tleh. Tinče jo je pobral v hipu, stekel z njo v hišo in se vrnil k Slavku. Bled kakor zid je stokal Slavko, držeč z levo roko palec desne in gledajoč, kako mu curkoma odteka kri.

„Pojdi, greva na potok, da izmijeva, pa bo kmalu dobro,“ mu nasvetuje Tinče. In res jo popihata na potok in zmivata.

Slavčkova roka je jela otekati. Rana se je odprla in je zijala, kot bi mu hotela očitati greh.

Preočitna je bila Slavčkova rana, da bi jo mogel zakriti pred starši. Objokan je bil ves, in mati so ga vprašali že oddaleč, kaj mu je.

To je bilo vršanja pri Kožuhovih! Oče so segli na polico po palico. Tam v kot je moral poklekniti Slavko in čakati, dokler se ga niso usmilili oče s palico in mu jih naložili par na hlače.

Tedaj šele so stopili k Slavkotu mati z obvezo in mu obvili ter namazali rano.

Naj vam povem, da se je vsled materine skrbnosti Slavčku rana kmalu zacelila.

Z rano se je Slavčku zacelila tudi želja po orožju. Krepko je odmevalo tudi v Pljunovi hiši, ko so jih oče naštevali domačemu Tinčetu. Kisal se je, prosil in obljubljal, da ne bo nikoli več vzel ničesar iz očetove omare.

Oba sta se poboljšala: Tinče in Slavko. Danes nič več ne želita nevarnih igráč. Slavčka spominja na nesrečni dan zareza na roki, ki se mu še danes pozna; Tinčeta pa nad vratmi viseča leskovka, ki je najboljše zdravilo za razposajence in za neubogljivce.

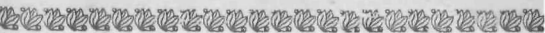
Vukovoj.

Pridna Pavlika.

Pela gospodinja je bila Oblakova Pavlika. Edina hčerka — se je kaj rada držala matere in se potila rada vsakega gospodinjskega dela, bodisi v hiši ali v kuhinji, bodisi na dvorišču ali v drvarnici, pri perutnini ali pri drugih živalih.

Pridna doma, je bila tudi pridna v šoli, pridna za domače delo in pridna za učenje. Ljubljenska svoje

matere, ljubljenska svoje učiteljice. Toliko daril kot Pavlika ni nihče odnesel iz šole.

Ker je vedno rada delala in se mnogo gibala zunaj hiše v čistem zraku, je bila zdrava kot riba; njena okrogla lica so bila živahna in rdeča kot vrtnica.

Pavlika pa ni delala samo to, kar je lahko in prijetno, temveč lotila se je rada tudi težjega in neprijetnega dela, ako je bilo treba, in so želeli ali ukazali mati.

Tako jo vidimo danes ob prvem jutranjem svitu na dvorišču z mogočno brezovo metlo v rokah. Res je, da jo zebe v ročice; da jih, vse rdeče, izkuša ogreti z gorko sapo — pa to je ne plaši, da bi se umaknila od svojega dela in jo pobrala za gorko peč. Ona hoče dovršiti svoje delo, potem šele gre v hišo.

Droben sneg je namreč naletaval vso noč, in belozasuto je bilo po dvorišču. Nobena stezica se ni poznala, ne h kuram, ne k pujskom, ne v hlev in ne v drvarnico — in vendar je treba vsako jutro obiskati čopke in grahke, napasti ščetinarje, nakrmili kravice in teličke, in tudi v drvarnico, je treba stopiti, da se dobro založi pod kotlom in v peči.

Kdo pojde napraviti stezice na dvorišče? Kdo pojde? Pavlika pojde! Ali pojdejo mamica, ki jih tako rado zebe v noge? Tudi bi si zmočili v snegu svoje mehko, suknjeno obuvalo. Pavlika pojde; Pavlika ima novo trdno obuvalo, ki ga ne premoči sneg.

Vse je naredila Pavlika. Šele potem je šla v kuhinjo k materi. Dobro je pocepotala pri vratih in otresla sneg in ž njim tudi mraz. Dobro je dela njenemu telescu blagodejna gorkota, dobro; pa še mnogo boljše so dele njenemu srcu materine besede: „Si že pridna, Pavlika!“

Dobro, prav dobro je zalegel Pavliki tudi zajtrk. Šla je v šolo z veselo zavestjo, da danes ni samo jedla, temveč že tudi delala. Da, delo dela človeku veselje!

F. G.

Nežkina svečka.

Korenov oče so si napalili vivček, šli dvakrat po hiši gorindol, pogledali skozi okno in zamrmrali: „Huda zima letos! Ej, pa ga bo še, še, tega presnetega snega.“ Potegnili so iz vivčka, puhnili oblak dima iz ust in šli spet gorindol po hiši. Nežka, hišna hčerka, je sedela v zapečku in brala povest iz „Slovenskih večernic“.

Pa so prišli mati v hišo, opravljeni v nedeljsko obleko. Pokrili so si še toplo volneno ruto, si ogrnili topel ogrinjač, vzeli veliko košaro in rekli: „No, zdaj pa grem.“

Oče so privlekli iz žepa veliko mošnjo, dali materi nekaj denarja in se nasmehnili; „V mestu se nič zastonj ne dobi.“

„Mati, ali mi boste kupili svečko, da bom šla o Svečnici v cerkev in bom imela svečko? Jaklova Francka ima tako lepo — mi jo je kazala včeraj,“ zaprosi hčerka.

„He, he, svečko? — Kar od kapa jo odlomi, Nežka, pa jo boš imela; pa ne samo svečko, ampak še svečo, pa še ledeno,“ so jo podražili oče. Korenov oče so se tako radi ponorčevali, a so bili tako dobri Korenov oče.

„No, ti jo bom pa kupila, če boš pridna,“ so rekli mati.

„Bom, bom,“ je vzkliknila Nežka veselo za materjo, ki so že odhajali skozi vrata in po ozki gazi na cesto in naprej proti Novemu mestu.

Kar nič več ni mogla brati Nežka iz Mohorjevih knjig. Kar nič več je ni zanimala lepa povest, ampak kimala je s svilen o glavico in mislila, kako svečko ji prinesejo mati iz mesta. Ej, da bi bila vsaj tako lepa kakor Jaklove Francke. Ona ima tako lepo svečko. Kakor kolaček je lepo zvita. No, pa čeprav ji ne prinesejo tako lepe, svečka bo pa le. Tako in enako je premišljala Nežka. Težko je čakala večera, ko se vrnejo mati. Zdaj je polglasno zapela pesmico, ki so jo peli v šoli, zdaj je spet stekla k oknu, da vidi, če že gredo mati, čeprav je vedela, da so komaj prišli v mesto.

No, pa minuta se je le pomikala za minuto, in kadar jih je šestdeset, je že ena ura; in če mine popoldne pet ur, je pozimi že večer. In pet ur je minilo, kar so odšli mati v mesto. Nežka je vedela, da se bodo kmalu vrnili. Saj od njih je komaj dobro uro hoda in kar opravi v mestu zamude.

Čimdalje bolj je bila Nežka nestrpna; čimdalje teže je pričakovala svečke.

No, pa le so se odprla vrata, in vstopili so mati.

„Ste kupili svečko?“ je bila prva beseda Nežkina.

„Sem,“ so odgovorili mati in si mencali roke od mraza; saj je bilo konec januarija in huda zima, kakor že pet let ne — tako vsaj so pravili Korenov oče.

„Je kaj lepa?“

„Seveda je lepa!“

Izložili so mati iz košare, kar so kupili v mestu za dom, in povrh še nekaj v tanek papir zavitega. To je bila svečka.

Odvili so jo, in Nežka je kar zavriskala samega veselja. Saj je bila svečka res lepa. Lepo je bila zvita kakor v mašno knjižico. Zlati so bili robovi, in na sprednji strani je bila slika „Marije Pomagaj“, od zad pa belo jagnje z rdečim bandercem. Kdo bi ne bil vesel take svečke?

„Na, pa pridna bodi! In ko boš na Svečnico šla v cerkev in jo boš prižgala, moli, da bi tudi v tvojem srcu vedno gorela luč ljubezni do Boga. Da ne bi ta luč nikdar ugasnila v tvojem srcu,“ so rekli mati in dali svečko hčerki. „Bom, bom, mati,“ je obljubila hčerka, a potem tudi zvesto držala svojo obljubo. In na Svečnico, ko je v cerkvi prižgala lepo svečko, je tudi prav pobožno molila, kar so ji naročili mati. Upajmo, da je ljubi Bog dobro Nežko tudi uslišal.

Bogumil Gorenjko.

Jazbec in lisica.

(Basen.)

Svojčas sta se srečala jazbec in lisica. Bilo je oblačnega jesenskega dne. Lisica ogovori jazbeca: „Kako je kaj, kum?“ — „Ej, no,“ odvrne jazbec, „letos se še dobro živi! kako je pa s teboj?“ — „I,“ odvrne lisica, „zame so zdaj zlati časi; kokošjih pečenk mi ne manjka; žejo si pa hladim z rujnim vincem.“ — „Kje pa dobiš vince?“ vpraša hlastno jazbec. — „Glej ga, no,“ dé lisica, „kaj ne veš za ono zidanico tam gori?“ — „Saj res,“ pomisli jazbec, „kako pa prideš noter?“ — „Hm, kako,“ se začudi lisica, „skozi okno; če hočeš greva drevi gor.“ — „Ah, kar zdaj pojdiva; saj tako hodim počasi!“ dé jazbec. — Lisica ga uboga in gre z jazbecem proti zidanici. Med potjo pa se večkrat ustavi in ogleduje jazbečev rep. Zavida jazbeca, ker je njegov rep dolg in košat, njen pa kratek in gol. Ko prideta do zidanice, pomaga spraviti najprej jazbeca skozi okno, potem se pa še sama skobaca noter. — „Ej, to jo boš izkupil danes!“ si misli lisica in natoči vina v škafo, da pije nerodni jazbec. Ko se zdi lisici dovolj, pravi: „Bo kmalu zadosti?“ — „Le še, le še,“ odgovori jazbec, napol pijan. In lisica mu zopet natoči, dokler se ne začne jazbec pijan valjati po zidanici. Tedaj pa stopi lisica k njemu in mu dé: „Oho, kumče, sedaj ga pa imaš zadosti?“ Toda jazbec ni slišal več, ampak se je zvalil po zidanici in smrčal. „Ej, škoda, da bi se ta lepi rep valjal s pijancem po tleh,“ reče lisica in odje jazbecu rep ter teče z njim iz zidanice h kralju, tožit jazbeca, češ da se je upijanil in da je izgubil svoj rep. „Ker si tako skrbna in si otela pogube tako košat jazbečev rep, podarim ga tebi; jazbec pa naj hodi okoli brez repa,“ odvrne kralj lisici.

In res — jazbec nima od tistihdob repa. Ker ga je sram lisice in drugih živali, se skriva v podzemeljskih luknjah.

Inko Samo.

Kako je prišla zima na svet.

V davnih, davnih časih ni bilo na svetu mrzle zime. Ljubo solnčece je sijalo dan za dnevom z jasnega neba, ogrevalo zemljo in izlivalo nanjo svojo prijazno svetlobo.

A ljudje takrat niso bili zadovoljni. Venomer so godrnjali in zabavljali. Temu je bilo solnce prevroče, onemu prehladno; ta si je želel več svetlobe, oni spet manj.

Ljubo solnčece je bilo žalostno, ker so ljudje tako malo cenili njegove dobröte. Potoži nekoč Bogu: „Glej, dan za dnem ogrevam zemljane in jim dajem svetlobo; za plačilo pa čujem neprestano mrmranje in zabavljanje. Kaznuj, ljubi Bog, prevzetneže, nehvaležnike!“

Bog usliši solnčecu prošnjo. Pozove starko zimo ter ji veli: „Fojdi in pokrij zemljo s sneženo odejo, dihni vanjo svojo ledeno sapo, zagрни solnce z meglenim zastorom!“

Zima se takoj odpravi na pot, da izpolni božje povelje. Priroma na zemljo, zagrne jo s sneženo odejo, dihne vanjo svojo ledeno sapo in zakrije solnce z meglenim zastorom.

Zdaj so pač ljudje vzdihovali, ko jim je ledena burja brila v obraz, in so jim šklepetali zobje. Hiteli so v svoje hiše, se zavijali v tanko obleko in se gredli pri ognjišču. Željno so gledali proti nebu in pričakovali, kdaj se prikaže na njem solnce. Toda videli so le snežinke, ki so padale na zemljo, in goste megle, ki so zakrivalo solnce. Zdaj so se kesali svoje grde nehvaležnosti, a bilo je prepozno. Dolgo je ostala zima na zemlji, in mnogo so pretrpeli ljudje v tistem času.

Naposled se je zima vendarle začela umikati. Zlato solnce se je spet zasmajalo na nebu in raztopilo s svojimi toplimi žarki sneženo odejo, ki je pokrivala zemljo. Zavladala je pomlad. Zdaj niso ljudje več godrnjali, ampak so bili hvaležni solncu za njegove dobröte.

Toda zima se ni dala za vedno pregnati z zemlje.
Od tega časa prihaja leto za letom na svet. Nekaj
mesecev traja njena vlada, potem se pa umakne zma-
gujočemu solncu.

Strahimir.

Ob zibeli.

„Ajaj, ajaj, sinek zlati,
sanjaj, sanjaj presladko,
saj bedi ob tebi mati,
trudno njeno ni oko.

Ko tako jaz premišlujem,
v sanjah ziblješ se že ti,
k Bogu roki jaz dvigujem,
zate molim sred noči.

Sinek, ti si misel moja,
skrb edina moja si,
kakšna bo bodočnost tvoja,
to skrbi me, to skrbi...

Oče večni! zri na njega,
kaži ti mu pravo pot,
čuvaj dete moje zlega,
čuvaj greha ga in zmot.

Kakšno tvoje bo življenje?
Trpko morda in grenko?
Boš prenašal li trpljenje
vdano moško in krepko?

Ajaj, ajaj, sinek zlati,
sanjaj, sanjaj presladko,
saj bedi pri tebi mati,
moli zate presrčno.“

J. Radoslav.

Oj ve rožice.

Oj ve rožice,
oj ubožice,
kdaj boste zopet
v lončkih vzcvetele,
kdaj boste spet na
oknih dehtele?

Tu je še zima,
tu je še mraz,
in noče drugam
in noče od nas,
oj ve rožice,
oj ubožice!

Bogumił Gorenjko.

Kratkočasnice.

Moč slovenskega glagola. V neki večji duhovniji si je tujec ogledoval župnijsko cerkev ter omenil slednjič navzočemu cerkveniku: „Pa kako to, da ima tako velik kraj tako majhno cerkev? Saj pač ni mogoče, da bi mogli vsi noter?“ Cerkvenik da ta-le čuden odgovor: „Seveda, dragi gospod, ko bi vsi noter hodili, bi ne šli vsi noter. Ker pa ne hodijo vsi noter, pa gredo vendarle vsi noter.“

Slikar je slikal pšenični snop, pa ker ni mogel zadeti prave barve, nevoljen vzdikne: „Saj pravim; da bi le slamo mogel tako naslikati, kakor jo imam v glavi!“

Rešitev ngame v št. 1.

Pelin.

Prav so uganili: Melliwa Ivana, učenka IV. razreda v Ljubljani; Kavčič Janko, učenec v Škofji Loki; Kumar Rudolf, učenec IV. razreda v Ljubljani; Piano Anica, Trobej Ilka, Lukač Fant, Svetic Beti, Knapič Mici, Kač Tončka, Presker Mici, Marinc Mimika, Terzan Ivanka, Erhartič Milena, Nodus Ida, Vrečko Cilka in Marica, Jurj Antonija, Rajh Julka, Smolnikar Amalija, Antišer Marta, Volčanšek Julči, Počan Marija, učenke VIII. razreda čč. šolskih sester v Celju; Nosé Anton, Jarc A. in Dular C., prvošolci; Pungerčič Erazem, Kastrevc Alojzij, Anžiček Anton, Junc Josip, Vehovec Bogom., Markič V., Oblak V. in Pavlič M., učenci četrtega raz. v Novem mestu; Pustišek Mih. na Zdolah; Horvat Tatjana in Vlasta v Ptuj; Možina Albina, učenka I. mešč. razr. vnanje uršul. šole v Ljubljani; Zacherl Fr., učenec V. razr. v Ljutomeru; Lavrič Teodor, učenec IV. razreda v Ljubljani; Košak Rudolf v Novem mestu št. 263; Gerdina Ant., učenka VII. razreda v Ljubljani; Plavšak Martica, učenka II. razr. v Trbovljah; Grošelj Franica, Maier Lojzika, Verbajs Pavla, učenke I. meščanskega razreda, in Lavrin Mar., učenka II. razr. pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Gebauer Frid., Vašič Viktor, Agnitsch Andrej, Schneider Feliks, učenci III. razreda v Novem mestu; Šušteršič Anton, tudi v Novem mestu; Kokošinek Stanko, učenec IV. razr., in Kokošinek Janko, učenec III. razr. v Celju.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 1.

Dobrih poslušalcev.

Prav sta uganili: Horvat Tatjana in Vlasta v Ptuj.